

Benyó Judit

Extázis alkonyatban

1988

BENYÓ JUDIT

Extázis alkonyatban

A Magyar Elektronikus és a
Budapesti Elektronikus
Könyvtárnak ajándékosom
ent a régi könyvemet, kisebb
javításokkal,

tisztelettel,

Benyó Judit

53kór Honda autóval Zeltwegben c. verset
úpra gépetten beragasztottam, kérem ^{velem!} ~~2006~~ ^{stold.}

(Egy verset beragasztottam 51. oldalra,
mert ^{azt a verset} nem kívánom megjelentetni.)

Benyó

Azzal a kéréssel, hogy az
Extázis alkonyatban című verses-
könyvemet négyék rá az internetre,
2006 ~~XII~~ -től.

1945-ben születtem. Gyermekkoromban Zala megyében laktam. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen kaptam diplomát.

Első verseskötetemet 1974-ben adta ki a Magvető Kiadó Tetovált szavak címmel. Verseim megjelentek újságokban és folyóiratokban. Második verseskötetem 1986-ban jelent meg a Szépirodalmi Kiadónál, Szerelem-madár a címe.

Írtam több lírai egyfelvonásost és néhány lírai, önéletrajzi kisregényt is.

Harmadik verseskötetem; az Extázis alkonyatban, régi és újabb verseimből válogattam.

Benyó Judit

* * *

Címlapot és a rajzot készítette: Benyó Ildikó grafikusművész

Szerkesztette és lektorálta: Csűrös Miklós irodalomtörténész

ISBN 963 500 746 9

© Benyó Judit 1988

TARTALOM

AZ ÉJSZAKA PORCELÁNCSENGŐI

Szerelem-madár
Az éjszaka porceláncsengői
Fehérhúsú lovak
Oltáromon
Ne bánts!
Elhagyott engem ősszel
Futottam hegyeken, völgyeken
Meleg nagy hold süt a homlokomon
Öntudatlanul
A halál se jó!
Ünnepi köszöntő Sámuelnek
Őshagyaték
Ásd ki a szivem!
Évődő
A tavasz hangjai
Elégia
Harmonika szól
Epitáfium
Amazonasi férfi
A tónál, hűvös este
„Szemfedelelet selyemből?”

GYORSULJ FEL ÉLETEM!

Bukjak-e tóba?
Hűvös itt
Ünnep a mezőn
Jázminbokor
Mit gyűjtögettek ott a búzaföldön?
Mióta anyám
Hová költözködjem?
Virágbaboruló
Gyorsulj fel életem!
Édesapám
Egy gordonka hangjaira
Virágok anyja
Az éjszaka közepén
Valahol találkozunk majd testvéreim!
Mulatság a Fiatal Művészek Klubjában
Messze visz!
Érik a búza
Liliom-égésű élet
Emeljetek pajzsotokra!
Hívlak vissza anyám!

ELEMEK RITMUSBAN

Elemek ritmusban
„Húséges csókokat érzek”
Áldatlan rózsák között ősszel
Hogy illünk egymáshoz!
Az éjszaka motorja
Omlik széjjel
„Medvék trombitáljanak!”
Vinném én!
Úgy mennék!
A fekete réten
A tejfehér liliomokhoz hasonló úton
Megint este lesz
Szeretlek
Szeress engem!

EXTÁZIS ALKONYATBAN

Múmia-arca fekete
Ritkúlnak a lombok
Vad sás
„Babérmeggy-bokrok a kék ég alatt”
Egy tahiti táncoshoz
Halántékom dobog
Etűdök
Azték vers
Tobzódik ez a nyár
Mágneses vonalak
Valami titkot
Szívem kamráiban
Gravitációk
A 7. Bolygó felé!
Furcsa lábnyomok az aszfalton
A Pelikán Hotelben egy júniusi éjszakán
Skarlátpiros bokrok
Az oroszlánfejű

TÁNC A BARLANG-ODÚBAN

Sírvers
A szerelem szertartásai
A szerelem háza
Ködös éjszaka
Éjszaka a panelnegyedben
Tánc a barlang-odúban
A nagy magellán felhőben
Attrakció a halálkeréken
Éjszakai bár
Nyílzápor a pusztán
53 kör Honda autóval Zeltwegben
Elektromos gitárok

AZ ÉJSZAKA PORCELÁNCSENGŐI

SZERELEM-MADÁR

Szerelem-madár,
napfehér,
zöldszemű,
barnaszemű,
fekete-fehér szárnyú.
Viszi árnyékainkat,
meg az ősz!
1966.

AZ ÉJSZAKA PORCELÁNCSENGŐI

Boldogtalanságunk hidegrázás és fáradtság -
szépek vagyunk nagy, égi virággal szívünkben,
látni akarjuk, hogy gyúlik meg hajunkon az ölelés,
hallani akarjuk az éjszaka porceláncsengőit!
1968.

FEHÉRHÚSÚ LOVAK

Lovak,
Fehérhúsúak,
Vágtassatok kemény patáitokkal!
Daliás szeretőmnek homályosodjon el
Vázaalakú szeme!
Elhagyott!
1966.

OLTÁROMON

Csupa szín, csupa csipke,
csupa fény, csupa virág,
csupa szív-
fölmegyek a toronyba
harangozni!
1967.

NE BÁNTS!

Ne bánts, én szerelmed vagyok,
emberi-tekintetű bolondod!
Időtlen-síralmú kezéd fölemelem,
búzaszedmed mindenkinek dalolom.
Boldogtalan táncosai vagyunk a szívnek,
hulljunk bele egyetlen éjbe,
forogjunk hát körbe, körbe!

1968.

ELHAGYOTT ENGEM ÖSSZEL

Elhagyott engem ősszel,
nagy, szerelmes temetővel,
elment ígérkedéssel,
csalásverte, csorba késsel!
Elhagyott engem ősszel,
nagy, szerelmes temetővel!

1968.

FUTOTTAM HEGYEKEN, VÖLGYEKEN

Futottam hegyeken, völgyeken,
futottam sikító síneken,
bánattal teli a csizmám.

Mikor csillag se volt az égen,
táncoltam dróton, szalmán, késen,
bánattal teli a csizmám!

A várástól lett szívem érdes,
de napsütötte fényes, fényes.
Bánattal teli a csizmám.

Futottam hozzád éjjel, este,
futottam magamat mentegelve -
bánattal teli a csizmám!

Ha megérkezem, vedd le a csizmám,
kérlek, akkor nézz rám,
örömmel teli a csizmám,
örömmel teli a csizmám!

1968.

MELEG NAGY HOLD SÜT A HOMLOKOMON

Meleg, nagy hold süt a homlokomon,
ma este örömet kidobolom,
ma este felkel minden bokor,
ma este megmozdul minden szobor!
Paradicsomkertek kivirulnak,
ma este Fekete Óriások sírnak,
ma este a halottak is hívnak!

1968.

ÖNTUDATLANUL

Szomorúak vagyunk,
szőlőfürtök fénylenek szemünk alján,
vágyakozunk hegedűvonónyi öröm után.
Krampuszos dombokon az éjszakák csalók -
annyi öleléstől fájna karunk,
színes tollak röpködnének vállunkon,
szánkat illatos lombok legyintenek.
Nevetni akarunk,
becsükozni az eget öntudatlanul!

1969.

A HALÁL SE JÓ!

Nagy a hó,
ünnepek lesznek!
A halál se jó,
mikor az embert a vágy nógatja járnai.
Lennénk-e mi ketten
a szerelem gyönyörű fiolái?

1969.

ÜNNEPI KÖSZÖNTŐ SÁMUELNEK

Gint iszom, szivárványszínűt,
bántalmaim egy teherhordó fáradt szemén csücsülnek.
Motorzaj.
Emlékeim pimasz huligánjai leszólítanak a körúton.
Valahol itt, a kávéház fotelének dőlve,
nikotin-mellemben, italos gyomromban
meleg csókjaid keringnek.

1969.

ŐSHAGYATÉK

Szerelem -
vér, s vágyhalak a testben,
a tengermélye neszben.

Szerelem -
szemünk vétkes bíbora,
a meredek hegy orma,
ölünk őshagyatéka;
Szerelem -

jóillatú, friss széna,
önfeledt elragadtatás,
csukottszemű gyönyör-élet,
darázs-vágy, mérgezett ének.

Szerelem -
életjegy erős testeden!

1969.

ÁSD KI A SZIVEM!

Ásd ki a szívem,
egy ősrégi talizmánt lelsz majd
Régésem,
mely olyan fényes, mint a nap,
és olyan keserű is,
mint a méreg.

1972.

ÉVŐDÓ

Félsz fogamtól? Hát harapd a földet!
Nem rágcsálsz hónaljamat?
Várod, míg elalszom kifeszített bokrokon,
hát ugorjon neked a kecske!
Nem kaszálsz a hátam, termékeny ölem?
Hát csengettyűket rángasson rajtad a bolond!
Malmomba nem akarsz jönni búzaszemmel?
Bújj el, zárd magadra házad!

1970.

A TAVASZ HANGJAI

Rám esik a hűvös virágszirom,
a madarak annyi mindent összefütyörésznek,
hogy kezdem irigyelni a jókedvüket.
Nézem, hogy pattannak ki ezek az áprilisi lombok,
ez a paradicsomi szépségű fű.
Bordó vérem milyen sötét,
testem fehér, nagyon fehér.
ne volnának banditák az álmok!

1974.

ELÉGIA

Szétoszlanak csókjaink is,
mint az idő -
csak álmomban jönnek elő,
mint sok kis dzsinn
és csodát tesznek velem.
Aztán hihetetlenül gyorsan eltűnnek -
én itt maradok csókok nélkül Pesten,
reményvesztett tekintetek labirintusában

1974.

HARMONIKA SZÓL

Csók és temető -
bárány a mellemen fejed,
harmonika szól,
az út szélén pléh-Krisztusok.
Valahol énekelnek,
csak énekeljeteK!
Csók és illatos sírok,
még boldog lehetek -
dalok és virágok reszketnek.

1974.

EPITÁFIUM

Ha az élők között vagy,
mért van ekkora csend?
Mért nem intesz nekem?

Ha meghaltál kedvesem,
mért vonsozljam magam
mint akit megverték?

Ha élet és halál között vagy,
mért nem kérsz segítséget?

1975.

AMAZONASI FÉRFI

Járd át szorosomat,
mint a legvadabb légáramlat,
mely az óceán felől jön sebesen
a szárazföld felé!

Most már szerelmes országok
és szilaj vágyaktól hajtott tengerek rohannak,
földrészek vándorolnak tekinteteden át
és gyöngy-Afrikától a legkisebb, titkos szigetig
mindent szemedben látok megmozdulni.
Földgolyónk pőrén szalad a világűrben
és hirdeti a szerelmem.

1976.

A TÓNÁL, HÚVÖS ESTE

A tónál, hűvös este, sötét este -
ahogy néztem a sötétségbe,
mintha egybenöttek volna a hullámok.
A túlsó part fényei
talán a Titkos Szerelmem felgyúló tüzei voltak,
talán a halál figyelmeztető jelei voltak?!

1976.

X X X

Szemfedelelet selyemből?
Nem!
Hófehér-csipkés nászi ágyat adjatok!
Hagyjatok szeretni!
Még nem késő véget vetni
ennek a pokoli táncnak,
valami újat kezdeni,
hogy szebb, emberibb arca legyen
az egész világnak!
Még nem késő az életre készülődni,
az út végén egy kivilágított temető áll.

1977.

GYORSULJ FEL ÉLETEM!

BUKJAK-E TÓBA?

Kelnek könnyű bogyók,
felkelek én is.
Kelnek tüzek,
csikók legelnek,
csikóknak fűvet szedek,
gazdag fűvet.
Csikó legyek, vagy virág?
És bukjak-e tóba
fekete kácsának?

Jézus fején virágzó kalap,
nyesi angyalom szárnyát
egy poklos darázs.

1971.

HÚVÖS ITT

Klarinét-magas az ég,
jön a szél is,
hiába -
hűvös itt az ősz,
erdőben sem kergetőzik két madár.
Egyre halkabb az éjszaka,
keskenyebbek az utak a hegyeken -
kidagadnak szívemen
az erek.
Felhők takarják be
a mellemet.

1971.

ÜNNEP A MEZÓN

A csendet balgán issza fülem,
duzzadt virágok és füvek élnek itt halhatatlan
és egy kis rigó fölöttem
mintha értené tekintetem.

Csend van,
hallgatnak az útszéli virágok,
szalmakazlak sütkéreznek -
napraforgók keringnek csapatostól,
virágos árkaival, illatos szőlőivel körülvesz
és vigasztal a mező.

Részegen szállni látom az eget,
elhagyottan, akár szeretőmet.
Érett növények és kábult fák között
élek,
akár egy lucernaszál.

1973.

JÁZMINBOKOR

Jázminbokor, életem hófehér,
menyasszonyi tánca!
Lengedeztek a szélben,
mintha zene szólna,
mintha élni olyan jó volna!

Jázminbokor, jázminbokor,
lelkem tükörképe -
szememnek fénye.

A fenyőzöld természettel
lassan én is egybeolvadok.

1977.

MIT GYŰJTÖGETTEK OTT A BÚZAFÖLDÖN?

Mit gyűjtögettek ott a búzaföldön,
olyan serényen?
Az édes búzakaralász sem enyém,
leghűségesebb szeretőmtől elszakítottak!
Mintha kisfiatokkal énekelnétek,
ahogy a búzaföldön hajolgattok,
kipirosodik az ajkatok.
Már én se jajgatok,
az Idő kiverte szememből a könny-csecsemőket.

1977.

MIÓTA ANYÁM

Mióta anyám lábtól alszik,
félek,
reggel lángosokkal ébreszt,
ágyunk szélére ül -
megvárja, míg a teát kiisszuk
a zöld poharakból.

1966.

HOVÁ KÖLTÖZKÖDJEM?

Mint aki légszomjat kapott,
kapkodok emléked után -
még két nap és újra elég elhagyott,
kis szerelmi tanyám!
Learatták már a búzaszálakat,
hajtom előre én is vágyamat.

Hová költözködjem csókjaimmal?
Megmaradok erdők, mezők vadjának,
megmaradok az anyaföld lányának,
hogy aztán senki ne sírjon utánam
és senki ne átkozzon,
hogy utánam senki ne szomorkodjon!

1978.

VIRÁGBABORULÓ

Leesik derekadra az estéli ág,
rád terítem földöntúli illatom,
bordó meggytincs a válladra száll,
repdes szempilládon a virág.
Messze az alkonyat talpig hajol,
siklik tömjén-illatú válladon.

1970.

GYORSULJ FEL ÉLETEM!

Már te sem segíthetsz anyám!
Mintha elgurult volna az életem erről a Földről!
Mintha kint a világűrben keringenék,
kiszakadva ebből a földi nehézségből.
Annyi éltető elem van még!
Orrom szippants az oxigénből,
rajta tudóm, szívó be a levegőt!
Gyorsulj fel életem,
hogy elérd a megálmodott,
Új Bolygót!

1975.

ÉDESAPÁM

Életed beleivódott az ős-univerzumba,
senki meg nem bánthat!
Úgy kapaszkodunk beléd,
erősen hozzád vagyunk kötözve,
mint búzaszál a földbe,
mint hegy az égbe, nyúlunk feléd.
Diófák éledeznek az állomás mellett,
kukoricák integetnek távolból,
mintha mama hívna, keresne, apám!
Jegenyefák ne sírjatok,
papa élsz, olyan erős vagy,
mint hidakat tartó betonoszlopok.

1980.

EGY GORDONKA HANGJAIRA

Játssz már szmokingos ördög,
békülékenyen!
Kövesd sóhajtásaimat,
inogj az erdő fáival,
bólogatósan!
Játssz már szmokingos ördög,
arcod legyen emberi,
szférák szépítkezzenek
gordonkád hangjaira
és meneteljenek
a kecskeszemű titánok!
Folyam légy,
jőjj, mint álmomban
a szent, agancsos állatok!

1972.

VIRÁGOK ANYJA

Tarkavirágos bőszyoknyám -
hajamban szalagvirág,
virágot lépek -
szavam is illatos, szép,
mint a virág,
virágok anyja az anyám.

1967.

AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN

Hallgatom testemben a zörejeket,
majd lehanyatlik fejem az italtól
és az élettől az éjszaka közepébe.
Az éjszaka jó,
fellendülök a sötétségbe,
és olyan leszek, mint egy égitest.
Nagy az éjszaka torka -
nem segít rajtam a bor se!
Fájdalmas ifjú képem,
nemcsak a kőrisbokor szagától,
hanem az erőtől vagyok ilyen részeg.

1972

VALAHOL TALÁLKOZUNK MAJD TESTVÉREIM!

Hol vannak az élők sikításai,
kibomolhatnának azok az elárvelt szalagok,
búghatna kicsikét egy mennyei madárka!
Érzem, a föld alól is idesereglenek
a pipitérek,
kivágódnak a vasajtók
és szívükhöz kapva menekülnek rajta
a becsapott szeretők,
áldomást isznak a sírós égre,
forró agyuk tündököl.
Én vagyok ez a bevérzett-sebű flótás,
lélekszakadva fújó,
halott és élő keveréke.
Most a Zenekarban rend van,
lelkek áradnak szét magasan
a sztratoszférában.
Valahol találkozunk majd testvéreim,
de addig sétálok a Halállal
ebben a tavaszban.

1974.

MULATSÁG A FIATAL MŰVÉSZEK KLUBJÁBAN

Innen látható az autók halálsápadt fénye,
az imbolygó alakok alkoholos éjszakája -
a ködben olyan elmosódottak
a pár nélküliek.
Világos már minden,
elátkozott vagyok

ebben a közép-európai éjszakában!
Megjelenik egy fiatal férfi
itt, a szuterénben,
nézem, ahogy vezet egy kisgyermeket,
aztán a homályba beleolvad.
A reflektoros fényben
meleg áramlat,
kielégültség a jazz -
a feketeségben idegszálaim kifeszülnek,
sebeim világítanak pajzsnak kitűzve
ebben a tízemeletes city-ben.
Nyávogó istennyila ez a jazz -
megszólalt, hogy bohóckodjon kicsit
a faun-fejű, boldogságos -
szerelmi aktusok helyett hát itt a jazz,
dünnyögjete!

1974.

MESSZE VISZ!

Meleg kupéból nézem az eget,
vonatunk úgy ringatja életemet,
akár nyílt tengeren hajót a hullámok.
Vidám hangot hallok,
a villanymozdony boldogan ordítja ki tüdejéből,
hogymessze viszem engemet!
Szeretem sebességedet vonat,
és szeretem titokzatosságodat,
ahogy átmész a váltókon.
Ne állítsa meg senki rohanó,
fékevesztett, szerelem-vonatom!
Menj tovább,
csak menj vonatom,
nem akarom elveszteni a távolságot,
éjszaka vonatomon kattog az óra, jaj,
forr a kis szamovárbán a víz.
Magyarországom, most búcsút mondok neked,
hogym szeretem kis falvainkat este,
mikor a villanypóznák úgy sikítoznak fényükkel,
akár éjszakai szeretők az utolsó csókok idején.
Vonat, siess jobban,
talán megbocsát, akit megbántottam -
kicsike voltam én az ő öleléseiben
és a vaksötétben azt mondtam,
hogym nem kellene a földtúli, ékes táncok!

1976.

ÉRIK A BÚZA

Szerelemben ég a mező is,
jaj,
éjjelre megég a mező is,
jaj!

Amikor boldog voltam,
keservesen jajgattam,
az idő meg csak haladt,
jaj!

Szeretsz-e még anyám?
Néha rossz voltam hozzád,
de nagyon megbántam,
jaj!

Anyám, féltem az ifjúságom,
ugye büszke leszel rám,
ugye nem haragszol,
jaj?

1977.

LILIOM-ÉGÉSŰ ÉLET

Liliom-égésű élet,
májusi mezők tobzódása -
neked van a legjobb testvér-lelked.
A veszéllyel nem törődteél,
ordított a festői táj,
magadat megvágattad -
csecsemőt egyedül a világra nem hoztál.
Testvérem,
téged más sorsra szánt szenvedélyed -
a szerelem labirintusából
győzelmi ujjongással robban ki
éteri művészeted.
Elárvult szerelmeddel
te vagy a legszebb!

1979.

EMELJETEK PAJZSOTOKRA!

Az első lovascsapatokkal jöttem,
félmillió, magyar csapattal,
Árpáddal, vad, pogány vezérekkel,
sátorlakókkal,
amulettek csörögtek mellünkön.
Ott voltam én is Pusztaszeren,

hűségemet megpecsételte a szerelem.
Hazát találtam, gazdagot, szépet,
Duna-Tisza közét istenítettem,
szárguldó lovak patáinak csattogását figyeltem,
ahogy végigcsavarogták az Alföldet,
legelésző csordákban gyönyörködtem,
felszántottuk a mezőt, élni kezdtem,
teremtettem, szerettem.

Nincs vallásom,
az Ég, a Föld, a Levegő az istenem,
akár a vándorló, nomád magyaroknak.
Emeljetek pajzsotokra engem!
A legelső lovascsapatokkal jöttem,
felajzott, nomád íjaink messze repültek,
a Kárpát-medencében találtuk ezt a hazát,
sámánokkal, táltosokkal érkeztünk,
a dobokat diadalmasan verték,
végre hazára, édes hazára leltünk!

1984.

HÍVLAK VISSZA ANYÁM!

Tűzhajad lángolva lebeg Pilisvörösvár
völgyében,
a hegykoronákon a fenyőerdők
mintha égnének,
akár a te vörös hajad -
téged gyászol a világ.
Amikor mosolyogtál anyám,
veled mosolygott az a sok kis növény
a kertben,
mályvák és dáliák,
ribiszkebokrok, málnák és körtefák, -
hívlak vissza anyám!
Siratnak téged fenn, a hegyen,
a vadvirágok is,
jaj anyám, hogy szeretlek,
mégis milyen komisz voltam hozzád!
Szébb vagy anyám
a világ összes gyönyörűségéinél,
tengereknél, hegyeknél,
virágzó mezőknél is szébb vagy anyám.

1980.

ELEMEK RITMUSBAN

ELEMEK RITMUSBAN

Tengernyi facsemetén hálok magamban,
Dunántúl tüskéi lábamba szorultak,
fürgé kis malackák szerelmes utcámon futkosnak.

1970.

X X X

Húséges csókokat érzek feltámadni!
Lobogjatok tábortüzek a szeptemberi pusztán,
mint szerelmem tekintete,
égjetekek!
Vadludacska, szállj,
lázban forgó életem
ünnepelem én.
Te fenség,
így szólítottalak élet,
túlságosan szeretlek.

1979.

ÁLDATLAN RÓZSÁK KÖZÖTT ÓSSZEL

A kék, kerti ágyas eldobta rózsáit,
fehér, turbékoló-szirmúakat lepkék viszik el!
Rubin-ajkú rózsákat az éjjel lopkodja,
a kék, kerti ágyás szunnyad -
áldatlan rózsák között trappol egy kocsi,
nyaldossák egymást az állatok.

1970.

HOGY ILLÜNK EGYMÁSHOZ!

Hogy illünk egymáshoz,
mint vízhez a kácsa,
növényhez virág,
virághoz a szára.
Úgy illünk egymáshoz,
mint parthoz az árka,
mint gyönyörhöz az átka,
árvához az árva!

1970.

AZ ÉJSZAKA MOTORJA

Mint gyerek,
kinevettem a kéjt,
de most már minden út szerelmes bennem.
Táncolnak ereim
és a sötétség beborít.
Kerekeken gurulna
az Éjszaka Motorja,
jó lenne, ha megfűjnák
a legédesebb harsonát,
és a mi nászunkat kihirdetnék!

1972.

OMLIK SZÉJJEL

Mért világít a hold ilyen sokáig?
Jaj, nem kapok levegőt,
a nyárfák pihéje is fojtogat -
ruhástól fekszem az ágyba ma éjjel,
mint a részegek.
Valamilyen vonatot várok,
kopog a ló meleg patája,
az akác már omlik széjjel.
Szétszórják bogár-zenét,
könnyű, édes pihét, -
bukkanj elő szeretőm,
villanyos szemeddel
csússz elő, mint fűrgő gyík!

1972.

X X X

Medvék trombitáljanak,
táncoljanak a legszebb lovak!
Oroszlánok diadalszekereket húzzanak!
Tegyetek az idomított lovakra
piros kantárokat és zöldbársony szalagokat,
és küldjétek elém
a felajzott vadállatokat!
Szeretőm, nézz rám
tigrisek tekintetével!

1972.

VINNÉM ÉN!

A vékony szállodai falak mögül
ide hallatszik a nevetések -
bor és mámor nélkül,
csont-józanul fekszem.
Kékes a fogam,
kattog az éjszaka szájában.
Altattam én a szerelmet,
ringattam reggelig
a szépségemet -
tisztá eget akartam,
pontos felhőket.
A férfi mindent eltemetett
odvas, nagy mellében.
Vinném én ropogós lábammal,
mint egy bolondos kincset!

1973.

ÚGY MENNÉK!

Ha nem simíthatom íjas-vállú szeretőmet,
nem tudom beszívni levegőmet -
pedig úgy mennék,
nagy, méla szemmel,
mint a ló eső után -
gondosan szaladnék,
kergetném a verebeket az úton,
a kerékvetőket is kirúgnám
patkós lábammal!
Eső lennék,
szeretném a földet
és úgy hullnék az égből,
mint az emberek áldása -
és úgy ereszkednék széttárt szárnyal,
mint egy madár.
Bogár lennék,
a bársony-levelű virágerdőben repdesnék
kicsinyen,
egészen súlytalanul.

1972.

A FEKETE RÉTEN

Melleden keresztbetett kézzel fekszel -
így feküdtek a császárok
látom derekad feszes ívét,
vállad odúját -
homlokodon az izzadtság finom olaja
szivárog.
Látom duzzadt szád,
lázás nyakad lüktet -
mennyi fényes ökörnyál száll messze -
bogara a földnek te,
szárnya ölemnek -
a kívánság,
a birtokolni vágyás órája zajong.

1968.

A TEJFEHÉR LILIAMOKHOZ HASONLÓ ÚTON

A tejfehér liliamokhoz hasonló úton
hanyatt-homlok rohanni -
mert itt jó,
itt vagyok csak otthon!

Ideje volna már örömben meghemperegni,
ideje volna már!
Mikor lesz enyém az a makacs ház,
melynek tornácára kiállnék
és közelgő lépéseidet hallgatnám?

Valahol kell lennie
egy lebonthatatlan háznak!

1975.

MEGINT ESTE LESZ

Megyek az öröm elé,
kapjatok fel szárnyatokra szeptemberi vándor -
madarak!
Futok az öröm elé és könnyű leszek,
mint a déli partokra repülő sietős madarak.
Öledben sercegnék a csók-lángok,
fénylenek a sötétben,
szerelem-vágytól remegnek a csalánok,
és a mező növényei, mind -
forró szirmuktól ég a föld.
Megint este lesz, megint átölellek,
és úgy alszunk el egymás mellett,
mint az édestestvérek.

1978.

SZERETLEK

Szeretlek, ahogy szeretem az esőt, a hóesést,
a vihart, a táncot és az utazást,
ahogy jó álmaimat, reményeim,
ahogy a folyókat, patakokat, tengereket, óceánokat szeretem,
ahogy a titokzatos hegyeket, dombokat, végetnemérő utakat,
szeretlek, ahogy ősszel a mustot és a szőlőt, a bort szeretem,
ahogy a nyár legfinomabb gyümölcsét, a körtét, a meggyet
szeretem.

Szeretlek, ahogy a jóságot és a hűséget szeretem,
szeretlek, ahogy a vakmerőséget és a dacot szeretem,
szeretlek, ahogy a harcot és az igazságot szeretem!
Szeretlek, ahogy a tavaszt szeretem,
nyíló, rügyező gyümölcsfákat áprilisban,
ahogy a nyarat szeretem, és az ősz szomorúságát,
a vadgesztenyék illatát szeretem,
szeretlek, ahogy a gyertyák sistergését,
szeretlek, ahogy az eget szeretem, amikor a szél felkorbácsolja
sötétvörösre a látóhatárt,
ahogy a hidakat szeretem, a várakat és a harangzúgást.
Szeretlek, ahogy a tücsökciripelést szeretem,
ahogy az őzek, szarvasok szökkenését,
díszes fácánok repülését szeretem,
ahogy a harmonikaszót és a vad dobpergést szeretem.
Szeretlek, ahogy az őserdők bujaságát és gazdagságát
szeretem,
ahogy az Antarktisz örök jegét szeretem,
szeretlek, ahogy a világ legpompásabb vízesését,
ahogy a földgolyó belsejét szeretem,
szeretlek, mint a természet egészét,
mint a völgyeket, sziklákat, sivatagokat,
Szeretlek, mint minden tiszta élőlényt ezen a földön,
ahogy a mindennapi kenyéremet szeretem,
ahogy a mézet, mákot, fűszereket és a tejet szeretem,
ahogy a vidámságot szeretem,
nyár közepén a tarló és a szalmakazal illatát szeretem,
ahogy a vadvirágokat, lucernát, piros csipkebogyókat,
vadkacsákat, halakat szeretem,
amikor bolondosan a folyóba bukna,
szeretlek, ahogy az éjszakákat szeretem,
szeretlek, ha ébren vagy és amikor énekelsz,
amikor füttyörészel,
szeretlek, amikor nevensz,
még soha senkit nem láttam így nevetni!

1978.

SZERESS ENGEM!

Szeress engem oroszlánkölyök erejével,
tigrisek ügyességével, vad szenvedélyességével,
szeress engem szibériai medvék jóságával,
szeress engem, mint az eszkimó-kutyák, kitartóan,
szeress engem énekesmadarak mámorító dalával,
szeress engem betöretlen, szilaj lovak akaratával,
szeress engem bárányok ragaszkodásával,
szeress engem bikaviadalra küldött bikák harci kedvével,
szeress engem sovány, vándorló farkasok éhével,
erdei rókák fürgeségével és ravaszságával,
szeress engem elárvult vadkacsa anyja utáni vágyával!

Szeress engem vándorkomédiás életimádatával,
jókedvével, bolondozásával,
szeress engem külvárosi muzsikus keserűen megpendülő
hegedűjének bánatával,
szeress engem a világjárók merészségével,
szeress engem,
ahogy számkivetettek vágyakoztak hazájuk után,
szeress engem,
ahogy kártya megszállottjai a szerencsésüket,
ahogy madarak az erdőt szeretik,
virágok és növények a földet, az esőt, a napfényt,
szeress engem,
ahogy tenger halai a tenger vizét,
ahogy méhek a virágok kelyheit,
szeress engem, ahogy pajkos gyerekek a játékot szeretik,
ahogy Afrikában a feketék a táncot imádják, a dalolást,
ahogy Rió de Janeiróban a nagy karneválon
az élet és halál között lebegő táncot szeretik a mulattok
és a bennszülöttek,
szeress, mintha a világon nem volna senkid!
Most nélküled telnek a sietős órák,
mért tettél jót velem, mért dédelgettél,
mért imádtál, akár egy istennőt,
mért ragyogtak be csókjaid, azok a varázs-flitterek?
Most, mint akit ostorcsapásokkal jól elverték, jajgatok,
a csókok nyomai kipirosodnak arcomon.

1978.

EXTÁZIS ALKONYATBAN

MÚMIA-ARCA FEKETE

Múmia-arca fekete,
négyezer éves szerelem szétmarta, szétégette,
szent, kultikus madár-múmiái mellette,
kedvenc lova is betekerve,
de világít felette az őstengeri,
egyiptomi fény -
fáraók arca kivilágítva a nagy sivatagban,
mágikus szavak suttogása mindenütt
és múmia-arca fekete,
akár a szénné-égett, elszenesedett fa -
négyezer éves szerelem szétégette -
meztelenül, esetlenül fekszik,
a világ előtt kitarva erényeit
és szenvedéseit -
múmia-arca fekete,
szégyentelenül néz egy más világba,
lézer-századba,
robot-emberek és úrbázisok bolygójára néz
fekete múmia-arca, szeme -
földi szerelem ölte meg lényét,
életét a szerelem megölte.

1985.

RITKULNAK A LOMBOK

Már ritkulnak a lombok a temetőben,
és olyan illat száll ki a földből,
mintha nem is lenne halál.
Megtépázott arccal járok a sírok mellett,
mint kit a démon megszállt,
égő gyertyák között.
Húsod és véred érzem,
legyen hát temetői a nász!

1983.

VAD SÁS

Vad sás remeg vörhenyes színével,
már nem szomorkodok, ha itt az ősz,
kúszok az ég felé, akár fácán,
ha erdő felett szál.
Elsárgult-egű őszben vérpiros dáliák -
kesernyés, füstillatú éjszaka kismagzatja, te!
Valami reményfélét rejteget
ez a szétszagotott őszi táj,
valaki eljött értem!

1983.

X X X

Babérmeggy-bokrok a kék ég alatt,
tündököljetek,
trópusi, nagyszirmú, bibés virágok kábítsatok el,
ma éjjel!
Minden csókban isten irgalma legyen!
Tündérrózsák a vízen világítsatok
ezen az éjjelen!
Páfrányok, rózsaligetek illatotokkal árasszatok el!

1984.

EGY TAHITI TÁNCOSHOZ

Ölelj, hadd felejtsem el a bánatot,
fűszer-illatú, vad hajadba belekapaszkodom,
mint ördögös álom-világba -
ölelj , ölelj,
én vagyok az élet!
Óceánok ömlenek egybe, Tahiti szigete lebegve imbolyog
az éjszaka örvényeiben,
és narancs-ajkadon felébred a szerelem.
Ölelj, ölelj,
csimpánzok ugráljanak körbe,
ez hát az öröm-ünnep,
örülj, örülj!
Csók-fétiseid rámszórtad,
táncodat velem eldobogtad,
ölelj, ölelj,
hadd felejtsem el a bánatot,
fekete, göndör hajadban varázserő van,
égőpiros rózsamályvák vegyenek körül!

1984.

HALÁNTÉKOM DOBOG

Ökörnyál vonja be hajam
és a rubin-tűzű éjszakában
rágja, nyesi az idő az életem.
Csalánillatú, méla város,
szent Imre templom apostolaival,
szárnyas angyalaival.
Mint dárda süvít át az idő ezen az éjszakán.
Hiába, nem ölelnek a felhők,
nincs karjuk az isteneknek -
nem tudok belekapaszkodni
az emlékekbe,
ölelni kell, mert belegebed az ember,
kit érdekel, élek-e, halok-e,
levegőt szívok-e?
Halántékom dobog,
koponyám majd szétreped , -
csavargó vagyok,
vidéki szállodák legboldogtalanabbja.
1984.

ETŰDÖK

1.

Szalad a szürke farkas.
Szája tátva,
nyelve lóg,
füle vörösen izzik,
fut észtvesztően, nyughatatlanul -
mint pusztán ilyenkor, ősz elején a szél -
széttépi bárány-szívemet!

2.

Mint király-tigris olyan vagy,
szerelmem,
kinyújtózol méltóságteljesen -
mint a sivatag maga,
olyan vagy,
éles a fogad, mint a tőr, -
te fenség,
zöldesbarna szemed akár a dzsungeli tűz,
zölden éget engem

3.

Délidő van,
szeptember elején -
átfogom szeretőm sörényes fejét,
számat kitátom,
fogaim kivillannak
vízesés-morgással, zuhogással.
Hangunk mintha alvilágból jönne,
mélyzengésű, kábult hang -
óceánok morajlása lehet ilyen.
Sárga, mágikus szemünkkel az örökkévalóságba nézünk,
szinte már mozdulatlanul,
megfejthetetlen szomorúsággal.

1985.

AZTÉK VERS

Visznek fel
a díszes lépcsőkön,
mint a szerelem áldozatát -
kiszemeltek a boldogtalanságra,
mert ezen a földön
legjobban szerettem.
Egyesével lépkedek a lépcsőfokon,
fénycsóvák között -
megrezenek,
tudom, hogy áldozat vagyok.
Egyre erősebben fognak,
az oltár fent, magasan áll, ködfelhőben,
azték szokás szerint
előre kiszemeltek
a boldogtalanságra.
De miféle hit szerint ítélnék boldogtalanságra?
Ősi, azték szertartás ez -
de fanatikus szerelemből férfi,
asszony nem tud kilábolni,
csak bele tud halni,
csak bele tud pusztulni!

1985.

TOBZÓDIK EZ A NYÁR

Tobzódik ez a nyár,
nem bír magával se ember,
se jószág, se madár.
Buja száddal, mint nyári vad növények
mosolyogtál,
a réten zsálya, zsurlófű, árvacsalán -
megtelítődik étellel ez az elhagyott táj,
gyöngytyúk sétál a kertben,
még tart ez a rózsavirágzás,
elektromos vezeték a határban,
mely magasan, hatalmasan áll
és duruzsol az útszélien.
Védjete meg szalmakazlak,
bujtassatok el,
nehogy elpusztuljak!
Enyém újra a mező,
felajzva már az éjszaka,
héjmadár repül felettem részegülten.
1984.

MÁGNESES VONALAK

Forróvérűen,
valahonnan a Tejútrendszerből jöttél,
rejtelmesen,
űri bolygók felől.
Láthatatlan sugarakkal,
szférai zenével
megrészegíted a józan fényeket.
Január van,
fehér csokornyakkendőd fölött
spirituális éjszaka -
ezer hegedűn a húrok megpattannak,
árvább éjszakája még nem volt itt
embernek idáig
és a fehér havon felbúgnak
a bíborvörös violincsellók.
Száz ajtón át hallom,
száz ablakon át
ezt a zenét,
a hangodat,
százszoros felerősítéssel hallom
ezt az évmillió harmóniát.

Hozzám nőttél,
mint az őskövületek,
melyekbe beleivódtak páfrányok
megszenesedett levelei,
trópusi pálmalevelek, tengeri kagylók,
korallak,
agyagkőzetbe rejtőzött örökzöld tölgyfa
trópusi levelei -
28 millió évvel ezelőtti egyesülése vagyunk:
tengernek szárazfölddel,
burjánzó növényekkel, tűlevelű fákkal,
esővel, nappal,
éjszakával.

1986.

VALAMI TITKOT

Felbukkansz fénycsóvával újra,
mélyen berepülsz földünk boldogtalan lég -
körébe!

Miféle elemek röpítenek
magányos vándorutadra,
csavargó holdrendszerek,
mágneses, kék terek,
sápadt, fájótestű holdak,
cukorfehér tejútrendszerek között?
Istentelen magasságban keringsz
a végtelenben,
gravitációs vonzásban,
 kozmikus sugárzásban,
valami titkot hordozol.

Ne távolodj el földünktől soká,
jövő évezredek ringatnak,
jövő évezredek dédelgetnek,
bolygóközi terek,
gyűrűrendszerek,
makacs, árva-szemű gyermek -
innen,
a földről figyellek,
a horizont felett!

1986.

SZÍVEM KAMRÁIBAN

- Cs. M.-nak -

Szívem kamráiban száguldj
büszke, dacos vérem,
szívem pitvarainál
csilingeljtek billentyűk,
szívhangok dobogjatok!
Februári Nap,
legyen fényes minden!
Vergődünk,
és megsziisszennek az idegdúcok,
de aztán jön a fény,
a Nap,
a kimeríthetetlen,
jön a gyönyörűség ideje.
Felsorakoznak
a tavasz aranyló trombitái,
kürtjei, fuvolái,
türkizkék mélyhegedűk tombolva
megzendülnek
tékozló Naprendszerünkben
süvítve rohannak
szivárványszínű bolygók,
kráteres, jeges holdak,
sűrű, fehér felhők,
üstökösök énekelnek -
és mindenhol zene, zene,
zene,
mellkasom szinte szétrepeszti
ez az úri létezés,
csillagközi mámor -
tobzódva forgok
a mágneses térben.

1986.

GRAVITÁCIÓK

- F. L.-nek -

Távoli Naprendszerek,
világok,
elsuhanó, titokzatos égitestek felől
Földünk alig látható,
a Nap csillagszerűen fényes, -
egyedülálló bolygóként keringünk,
mint Uránus, Jupiter,
rohanó holdak között átrepülünk,

meglátjuk Uránus árnyékos oldalát,
meglátjuk a kilenc gyűrűrendszert,
mintha újra születnénk
a legnagyobb közelségben -
az Ismeretlen Bolygó korongja mögött
lebegünk,
heuréka!
Uránus-sugárzás,
a bolygó átvilágítja
saját légkörét,
mintha saját testünk átvilágítva
látnánk,
jeges felszín a holdakon,
hold-krátereket,
tizedik Uránus-gyűrűt,
mágneses pólust,
forgást,
keringést,
felhők szédülését látjuk,
szétágazó sugarakat,
az Ariel holdon,
és zöldeskék Fényt,
távoli, vibráló
Fényt!

1986.

A 7. BOLYGÓ FELÉ!

Induljunk szkafanderben,
óriásbolygók közelébe,
üstökösök légkörébe,
óriásbolygók vonzerejébe kapaszkodjunk!
Micsoda vidék lehet arrafelé,
micsoda poláris éjszaka,
miféle rejtett titkok, mágneses viharok!
A Naprendszer 7. bolygójának,
Uránusnak napsütötte oldalát figyeljük,
félelmetes hideget áraszt,
aztán sűrű, áthatolhatatlan,
észbontó ködbe térjünk,
öt hold látványa verje szemünk:
Miranda, Ariel, Umbriel,
Titánia, Oberon holdak körül táncoljunk!
Nekünk látni kell a világűr távoli,
új holdjait,
isteníteni kell,
agyunkba kell építeni,
nekünk be kell lépni az óriásbolygók
fékezhetetlen mágneses terébe,

meg kell látni űrszondákkal a Jupitert,
közelébe kell érnünk!
Gigantikus vonzása Jupiternek, Uránusnak,
lendíts ki bennünket a Nap pólusvidéke felé!

Csillagok, csillaghalmazok, galaxisok,
kvazárok, új évezredek,
hátsátok le rólunk
földi kínjainkat!

1986.

FURCSA LÁBNYOMOK AZ ASZFALTON

Felmutattál ennek az átkozott,
esős városnak,
virágárusok között áthaladva,
mozgólépcsőkön,
piros, szirénázó tűzoltóautókon át,
metrókocsikban, emberek ezrei között,
ebben az atomszázadban -
istentelen, állati szomjúságban,
ne kérdezz tőlem semmit,
ne is faggass tovább!
Furcsa lábnyomok az aszfalton,
valaki szalad szerelemtől megzavarodottan.

1986.

A PELIKÁN HOTELBEN EGY JÚNIUSI ÉJSZAKÁN

Mint a trópusi zápor,
szobámba lassan szivárgott be
az éjszaka mérges illata -
narkotikumként terjedtek szét a csókok
testemben -
a város fölött az éjszaka,
mint fátyol úszott,
és fekete klarinét zenéjét visszhangozták
a hotel beton falai,
gigantikus, fényes szerkezet, -
megremegett,
mintha kigyulladt volna a szoba,
imbolyogtak a falak,
a tárgyak felborultak,
mint hajókajütben, vihar idején.
Hűvös szobámban szinte hallottam vijjogni
a perceket,
a sötétben szivárványszínű madarak jelentek meg
hihetetlenül gyors suhogással
és csőrükkel megérintették a testünket.

1986.

SKARLÁTPIROS BOKROK

Érik a szeder a fasorban,
ontja mámorát a mező -
vadon nőtt ez a szerelem,
nedves, dús fák illata ájulásba ejt -
forrnak, szédülnek, égnek a bokrok,
skarlátpiros bogyók mérget lehellnek -
és vértől duzzadt testem
most újra éledni kezd -
boszorkányos arcommal
ránézek az útra,
ránézek a bolondos dombokra,
szeretőmre,

göndör, feketehajú, ördög-arcát
magam felé fordítom,
nézzen rám bocsánatkérően!

1986.

AZ OROSZLÁNFEJŰ

Éji bokor, kicsi, piros bogyókkal,
fénylik, mintha villám érte volna,
egy berber oroszlán felordít ebben a percben,
valahol a sivatagban -
borókafenyők illata befonja érzékszerveimet,
és kúsznak felfelé a hibiscus tölcsérszerű,
rózsaszín és piros virágai,
ünnepélyesen rámnéz
fekete szemével -
fényes, legyezőpálmák remegnek hullámszerűen,
beborítják éjszakáinkat ember-magasságú agave kaktuszok -
éji bokor, kicsi, piros bogyókkal,
soha még nem volt ennyi fehér virága
az ázsiai jázminoknak,
soha nem látott fekete, fantom-halak
gyors, sejtelmes iramban úsznak át
az éjszaka folyóján,
kicsi csókok a vállamon -
soha még nem nőtt ilyen terebélyesre az ősfenyő,
táncoló levelei arcomat meglegyintik -
és rámnéz
hajlékony, íj-testével bekötözi testemet,
beborít az éjszaka illata, párás imája,
soha nem látott, sárgaszemű fekete macskák jelennek
meg,
nesztelen lépésekkel közelednek -
fürgé majmok összefogóznak a sötétben,
és rámnéz az oroszlánfejű,

áldozunk százezer csókot a szerelemnek -
minden virág kibontotta ma éjjel szirmát,
egyszerre virítanak ebben a vörösszínű,
lilásfekete éjszakában -
szent állatok is szerelmeskednek ebben a pillanatban,
ordításuk áthallatszik az éjszakán, -
festett diadém, mint
világteremtők fején, hajadban.
Mágikus szobrocskák vesznek körül,
és az élők nem tudják, hogy boldogok,
soha még nem volt ennyi mályva a kertekben,
ennyi vadvirág az országutakon-,
rámnézel -
sárga fény látszik -
az éjjel fénye ez,
oroszlán-karmai
vészharangot kongatnak!

1986.

TÁNC A BARLANG-ODÚBAN

SÍRVERS

Sírodat szent sólymok őrizték,
sírodon, mint egyiptomi köveken a karcolat,
ott legyenek verseim bevésve.
A Jóság-isten földi leszármazottja vagy,
fejeden napkorong,
a múlt idővel is dacolsz,
dacolsz étellel, halállal, rosszal és bajjal,
mozdulatlanul ülnek koporsód felett
a szent, isteni madarak,
tágranyílt szempárral merednek a csendbe
és te bepólyázva fekszel
az örökkévalóság felkelő Napjában,
örökös körforgásban tovább éled életed -
mint lélek-madár jelensz meg újra és újra
a lenyugvó Nap szárnyas korongja fölött.
Titokzatos amuletteket viszek neked,
hogy óvjanak,
alabástrom vázákat, festett diadémokat,
drágaköveket, tollas fejdíszeket,
fogadalmi szobrocskákat, ajándékokat.
Koporsódon ott legyenek verseim,
évezredes mágikus erőd, varázsod
most kihirdetem
és csörgővel, ünnepi díszben,
előkelő papnő, énekelek,
őrizd verseim erejét!
A képmezők fölött
áldozatot mutatnak be neked,
a festett emberek megelevenednek.
Nincs túlvilági élet,
ezen a földön dőlt el minden,
ebben a korban, ebben az évszázadban szerettél.
Szállj bele a Nap bárkájába,
vibrál, himbálózik a vízen,
indulj el a Napisten útján!

1986.

A SZERELEM SZERTARTÁSAI

Bíborszínű kagylókból adjatok rám övet,
mágikus nyakláncot tegyetek a nyakamba,
gyöngyhímezésű ruhát a testemre!
Ma táncolok a gigantikus faóriások alatt,
vörös és sárga cédrusok remegnek,
süvítő szelek kavarnak,
a végtelenség éjszakájába indulok -
szertartás lesz,
tollkoronás, sírós Tánc,
középen ég a tűz,
lódobogás -
dobok felidegződnek,
megjöttem,
visszatértem a nagy Alföldre,
a síkságra,
hogyan kezdjem a varázslást,
elhoztam a Táncot,
a feltámadási örömtáncot,
a győzelmi táncot hoztam,
eljöttem, hogy belerántsalak az éjszakába!
Gyertek körém!
Nyergeljétek fel a vadlovakat a pusztán,
harangokat kongassatok,
ez itt a nagy körforgás, maga az élet,
belehasít a lélekbe a ritmus,
kék jégmadár suhint kicsi szárnyával
és a taréjos búzafű sziszeg az éjszakában,
ősz éjszaka, -
mint aranyos rózsabogár, zöldhátú, fényes -
és megújul a természet,
málnaszínű flamingóvirág illatát hozza a szél
egy egzotikus világból.
Ne vessünk,
mosolyogjunk
és emlékezzünk a csókokra,
melyek csapdostak körülöttünk,
akár a mérges csalánlevelek,
táncoljunk együtt éjszaka
az őszi, fáradt csillagoknál,
életet és halált hívogatjuk a surranó időben,
az elveszett éjszakákat.
Csak a Tánc,
a türkiz és korall nyakláncok,
üvegszilánkokon táncolni mezítláb,
talán megóv a haláltól is ez a Tánc,
és sírok a züllött, vörös nap alatt -

éjszakánként a gitárok hangja a legfélelmetesebb,
alkoholos éjszaka, bor és szeszek illata száll,
fogadd el a Táncot,
mint fenséges madár reptét!
Táncolj,
érintsd meg a földet,
a vérünkben van őseink ereje!

1986.

A SZERELEM HÁZA

Gyönyörű ajka, mint a narancsliliom,
egyik kezében virágot tartott,
fején gyöngyökkel díszített korona,
erős tömjénillat vette körül -
félíg lezárt szemhéja alól kivillant fekete szeme,
fehér harangvirágokkal borított kertben feküdt,
bódító virágszirmok között.
Ezen az éjszakán olyan volt,
mint Buddha aranyozott bronzszobra,
örökkévaló méltóság,
elérhetetlen, mint a Nap,
mint más naprendszerek bolygói -
érinthetetlen jelképe a szerelemnek,
mágikus teremtőerő,
istene a csóknak,
ölelésnek!
Szem-alakú, kék amulettek díszítették mellkasát,
bokrok ágain színestollú kanári madarak táncoltak,
lila pálmafák legyezték alvó testét,
zokogó, szent tehenek járkáltak az éjszakában,
nagy, barna szemükből örületes fény áradt,
tigriskölykök bújtak mellém,
vigasztalni kezdtek kicsi vadállatok -
szerelmem mozdulatlan feküdt,
a föld minden jóságos teremtményét magamhoz vettem
gyógyírként,
szent halakat, játékos tüneményeket is,
a legragyogóbb, illatozó, egzotikus virágokat,
páfrányokat, édes gyümölcsöket,
a legbűszkébb, sudár, trópusi fákat.
Beköltöztünk a Halhatatlan Szerelm Házába,
smaragdzöld márványkövön alszunk,
azúrkék függöny leng fölöttünk,
levendulaillat.

1986.

KÖDÖS ÉJSZAKA

Fekete, ködös éjszaka,
a metró piros műanyagzékein
néhány magányos,
kiégett-tekintetű férfi ül -
citromsárga nyilvános telefonok
az aluljárókban -
kit is hívjak fel ebben a félelmetes,
éjszakában?
Ködbe vonja a várost az éjszaka,
autók robognak el mellettem,
sietős taxik,
senki nem kérdez meg engem.
A moziban megnéztem Bruce Lee-t,
a kung fu királyt,
a legendás bálványt,
utána egyedül mentem hazafelé
a tízemeletes panelnegyedbe,
mely hirtelen mintha rám akart volna zúdulni
az ostor nyeles neonoszlopokkal együtt,
a sápadt holddal,
kísérteties, éjszakai csavargók -
idegenek részegek
kimerült sofőrök -
fekete, atomkori éjszaka,
halott anyám mintha felkelne a sírból,
és vörös hajával úszni kezdene
az éjszakában -
felvonyítanak a vadkutyák, ugatják a holdat
és senki nincs velem -
bárhová menekülök,
fölköttem a kifürkészhetetlenben
rakéták és robotrepülőgépek szállnak -
becsapva állok az éjszakában
és megint uralkodnom kell magamon,
nehogy meglássák,
hogymár alig élek.

1986.

ÉJSZAKA A PANELNEGYEDBEN

Alhatok bármelyik pályaudvaron,
én itt úgyis átutazóban vagyok.
Átihatnám az éjszakát,
mint rekedthangú csavargó
zöld szemmel rámerednék a részegekre,
a pohárra,
kiömlene a szesz a pultra, a ruhámra,
egy nagy exkavátor markoló „vaskarma”
megragadna, felemelne a város fölé!
Önkívületbe estek a város szerelmesei,
szeretők és szerelemtől megbetegítettek,
a lezüllöttek.
Mint torz vigyor ég a neonfény,
a megcsaltak, a becsapottak,
az elhagyott szeretők
arcukat mutatják, a csókok helyén
a mély sebeket, vágásokat,
tekintetükben pánik, rettegés.
A sötétben mintha ősgyíkok népesítenék be
a tízemeletes házak környékét,
a tereket,
hihetetlen-hangú, óriás állatok.
Mindig az éjszakák a legnehezebbek,
kamaszok kószálnak
az árkádok alatt
és kigyulladnak sorban
a panelház ablakai,
dermedten nézem a fényeket,
szinte látom a jövő lézervárosát,
a robotembereket,
imbolygó, tízemeletes óriásházakat
a szurokfekete éjszakában.
1986.

TÁNC A BARLANG-ODÚBAN

A szikla belsejében barlang-odú -
sámánok, varázslók szavainak suttogása,
ájtatosság, bűvölet,
fűszerek, kenetek illata terjedt szét,
jövendőt jósoltak,
rénszarvascsont-díszek
az odú falán,
állatbőrbe bújt tüzeztüstű, szakállas ifjak
eltáncolták a vadászatot íjakkal,
a szent körben,

Nap és csillagok szimbólumában,
a mágikus körben.
Dobok pergése,
születés,
élet, halál körforgása,
gyógyítás
és varázslat.
Eltáncolták a tikkasztó sivatagok világát,
óriásgyíkok kúszását,
opálos színű ég alatt -
esőt megszemélyesítő táncok susterogtak,
béka, kígyó, gyík-ruhában
a kör alakú odú közepén,
festett arcukon virágminták,
énekeltek,
inogtak,
hajladoztak.
Ágyékkötős férfiak bogycsókából fűzött füzérekkel
forogtak,
mélyzöld, színpápráztató táncos keringett
a tűz körül,
arcán áhítat, átszellemülés -
mintha az erdők gyümölcseinek vad zamatát,
vadméhek zümmögését hozta volna el,
és révületbe esve táncolt
a Sámán,
megidézte a jót, a gonoszt,
sötétséget, világosságot,
életet és halált -
mitikus lényként lebegett,
hívó emberek táncolták körül a tüzet,
hullámzottak, mint a tenger vize,
és felerősödött a lábak dobogása,
mágikus nyakláncokat,
színes üvegyöngyöket dobáltak széjjel,
megáldották a tüzet,
mint a lélek titkos üzenetének hordozóját;
hullámokat sejtető dübörgő zajt idéztek,
tengeri szörny alakban feltűnt az óceán ura,
majd vízi madarakként táncoltak,
mint bálnák, mint láthatatlan lények
egymás hátára ugrottak,
egymás vállán kuporogtak -
tigris-vadász lépett elő,
leugrott a szikla-odú széléről,
tigris-fogást imitálva, kúszva ment a tűz elé -
karsú bölény-táncos tollakat szórt szét
a kobaltlila, mély sötétségben,
gyors volt, mint a nyíl, a prérítűz,
erős, mint a lándzsa éle,

szellemtáncára szétrohantak, menekültek,
remegtek a bölények,
pompás, harci fejdíszét csillagok ragyogták be,
szél lebegtette,
a tűzlángok fénye az arcán.
Aztán eljött éjfél izzadó, lélegző félhomálya,
és elkövetkezett a tánc az örömért,
a győzelemért,
táncok a napért, az esőért,
jó termésért,
jött a naptánc, a nyári táncok félelmetes,
éjszakai mutatványai
és egyre többen olvadtak bele
az önkínzó, közös táncba,
száz önkívületbe ejtett táncos megszállott forgása
volt ez,
égnek emelt karokkal,
ördögűző körbe-keringés a tűz lángjai fölött,
halottak feltámasztásának ősi, éjféli tánca!
Rángatózó testek, árnyalakok suhantak el
az éjszakában, mint denevérek,
ének és ima lázas hangon folytatódott,
kiáltások -
fanatikus táncukkal egyre csak ünnepeltek,
nagyra nyitott szemmel transzba esve meredtek a tűzbe,
arcuk csillogott a lobogó lángok fényében,
imákat mormoltak a sámánok, újra és újra,
beleugrottak a tűzbe,
fehér és vörös alakok táncoltak
izzó fahasábokon.
Verejtékben úszó arcok ingadoztak,
táncoltak a tűzben,
mintha nem éreznék a fájdalmat
a kristály-fényű sötétben.

1987.

A NAGY MAGELLÁN FELHŐBEN

A Nagy Magellán felhőben
feltűnt, fellángolt
egy új csillagóriás -
rohant az égbolton,
hatalmas volt,
vakító,
ibolyántúli hullámhosszokon a csillag -
óriás,
a Kék Csillag,
kék és vörösszínű sugárzás.
Óriás csillag-élet összeroppanni látszott,
szétszórta, szétrepítette önmagát,

a hőségben kis elemi részecskék,
láthatatlan, gyors-pörgésű neutrínók születtek.
Kifényesedett a táguló,
forró burok,
felhők oszladoztak körülötte,
a nagy sűrűségben kitört
Robbanó Csillagom!
Jaj hát melyik őscsillag változott így át?
Kék Óriás Csillag volt egyszer,
súlyos és nehéz csillag,
felvillant,
aztán szétrepítette erejét,
kétezerszeresen fényes csillag,
kitörő, robbanó, kaméleon-csillag.
1987.

ATTRAKCIÓ A HALÁLKERÉKEN

A cirkusztéren felállított nagy sátorban
kék és zöld csillagokkal verték ki az eget,
zöld és piros vércsíkszerű színek a sátor tetején -
multság lesz,
a fűvön szőnyeg leterítve,
szél lebegteti a ponyvát kísértetiesen.
Kék és piros színű ponyva lebeg,
attrakció lesz,
meghökkenem a világot,
kézen állok, arcom pirosra festve,
fekete csokornyakkendőm szorosra kötöm,
kezem ökölbe szorítom,
a szerelem bohóca vagyok,
dobálózok a labdákkal,
letérdelek az univerzum előtt,
ütöm, verem a ritmust, a földet a dob ütemére,
de a halál fekete álarcba bújt,
és jóga mutatványokat csinál
szarvakkal a fején,
fémgolyót forgat feje fölött iszonyú gyorsasággal.
Miféle hajmeresztő mutatvány készül itt?
A porond alatt forr a fű,
a nap betűz a sátor résein,
rohangál a szívem,
és keleti kígyótáncosnak öltözöm,
és körbe táncolom a porondot,
piros túllfátyolom utánam úszik, mint a szél -
émelyítő szag árad a sátorban,
talán a halál fojtogató szaga ez,
ember, állat elmúlásának tudata -
és a hangszóróból egyre szól a fülsiketítő popzene,
és ekkor a porondon egyedülálló attrakció készül -

két égnek támasztott kerék,
mint valami túlvilági masina forog a kupolában,
szól a zene,
kopog a ritmus,
ez az én attrakcióm,
halálkeréken forogni a ritmusra, a magasban,
eszeveszetten sétálni,
vörös-lila nadrágban,
ördögi keréken járni
a lét és nemlét egyensúlyában lebegni -
most ugyanezt a járást
szinte vakon,
az óriás keréken körbe járni,
álomkórosan, mintha az űrben járnék,
közben a bánatom szinte felfal, mint szű a fát,
fel a sátor tetejébe,
fel a csúcsra Honda motorral egyetlen dróthuzalon!
Belemar a testbe a tavasz,
a virágillatok,
a levegő szétrobban, a szem bevézlik,
szaruhártyán a seb mélyül.
Felhajsolták a vágyat a szerelem vakmerő motorosai -
belémfúrta fullánkját az idő.
Az ember saját magát üti meg, a vákuumban,
a vágy-időben.
Fekete párdúc áttetsző, vizenyős szemmel néz körül,
két mancsát keresztbe téve,
ragadozó szív,
mellettem ver!

1987.

ÉJSZAKAI BÁR

Éjszakai bár,
vibrál a fény, mint gerincben az idegszálak,
bámulják a bár falát, a mozaik-tükröket,
keresik a részegséget,
delíriumban a szívük,
érezkelik a perceket,
mint mámorban a végtelent,
a tökéletes lét tobzódását,
évezredek összesűrűsödését,
mintha belesuhintottak volna
a pesti, hársfaillatú éjszakába,
felvillan lemeztelenített
testi lényük,
éjszakai, pesti bár,
méregzöld drapéria a falakon, a plafonon,
alatta piros gyertyák,
jön az Indián Királynő,

még senki nem tudja,
hogyan végződik ez a tánc!?
Árad a mámor az agyban -
kísérteties arcok,
mintha maszkokat festettek volna a párokra,
színes flitteres rongyokba öltözött
éjszakai pillangók rúzsozzák szájukat,
mintha számítana valamit ez a máz;
minden az övék lehet egy éjszakára,
ragyogás és kielégülés,
ital és mámor mind,
a szerelem kísérteteivel,
jaj nekem ebben a bárban!
Vad dühükben széttörik a poharakat,
dünnyögnek a kifényesedett ajkú szeretők,
visszatérve magányukba,
a fájdalom elől,
az elmúlás elől nincs hová bújni -
még részegebbre isszák magukat,
mint tegnap
éjszakai bár,
menekülés a sötétbe,
az önkívületi táncba!
Bolond világ,
a bárszéken bordóvörös fényben
a test rejtelseibe vágóok,
a hús érintésére vágóok álmatag,
érzéki tekintettel, forognak a gravitációban.
Éjszakai bár -
cigarettafüst ,
félíg öntudatlan, zsidadt testtel imbolyognak,
összetapadva egészen a mindenséggel,
testükről csorog a veríték,
és összekeveredik a borszagú lehelettel,
a sötétséggel,
és kezdődik újra a tánc,
újra feláll az Indián Királynő,
szája szélében piros rózsa,
odaugranak hozzá a pesti vagányok,
felemelik, körbe hordozzák -
ha nem volna ez a bár,
szétrobbanna az agyvelő is,
aztán ebben az akácaromájú bárban
kialszik a fény,
a teljes, istenverte sötétségben elalélnak
és mint valami trófeát,
a bár fölé tűzik
a szerelmet

1987.

NYÍLZÁPOR A PUSZTÁN

Szittyafű, árvarozs lebegett,
szél tépdeste,
mindent egybeforrasztó, korbács-suhintású szél.
A pusztán feketetollú szárcsák,
rozsdabarnafejű tengelicék keringtek -
szárnyukkal csapdostak, verdestek.
Földíszített sátrakon szálltak a színes szalagok,
a szélben minden élőlény mozgott, hajladozott,
fejedelmek vad, konok lovai dobogtak,
ütötték a földet;
a nap fénye átsütötte a sátrak díszzeit,
a fejedelmek arcát narancssárgára festette
a naplemente.
Sorra felizzottak a tüzek,
a pusztai szél szétzilálta a lángokat,
egy lovas elhajította madarát,
nyomába vágatott,
kiabált, ordított,
ahogy a torkán kifért,
a nyúl ijedtében rohant tovább,
a héja felemelkedett, nyílsebesen levágott.
A leütött vadon a madár elszédülve,
mereven, mozdulatlanul ült.
Félelmetes nyílzápor süvített végig a pusztán,
dobokat vertek felsorakozott, nomád ifjak,
két varkocsba font hajú birkózó övig meztelenül
birkózott a földön, a dobok ütemére,
egyre vadabb és egyre gyorsabb volt a dobok hangja,
egyre fergetegesebb a ritmus,
egymást vágták a földhöz,
mint kobra kaptak egymásra;
hirtelen nemes sólymokat engedtek föl az égbe,
a sátrak fölé,
a hűség-esküt köszöntötték a szent, ősi madarak.
A vezérek örömrivalgásban törtek ki,
kiabáltak, éljeneztek,
misztikus titok övezte lényüket.
A fejedelem egyik kezében nyilat tartott,
így várta a törzsek vezéreit a szertartásra,
fehér lovon -
lombos fák között, a szent ligetben.
A törzsek vezérei karba tett kézzel,
lovon ülve vártak,
pogány szokás szerint vérüket
borral, keverték ittak belőle, méltóságteljesen.
A levegőben lebegett az ősök madara,
a tűzből szállt szent turul -
a fejedelmet lombos fák között,

a szent ligetben így választották meg,
vérpecséttel!
Az eskü után révületbe estek a fejedelmek,
tántorogtak, szédültek, imbolyogtak,
a feldíszített sátrak körül,
lázás ájulásba esve -
volt, ki vérző orral támolygott,
hű lovával elalélva,
és volt köztük, ki eszméletlen feküdt,
egész testében remegett,
és voltak, kik táncoltak örömükben,
puszta kézzel ökölre mentek,
mások bottal verekedtek, törrel viaskodtak.
járták táncot,
forogtak a teljes kimerülésig, -
csörögtek éles kardjaikkal,
csak a kardok villogása látszott a félhomályban,
a pusztán,
táncoltak, mintha nem bírtak volna erejükkel,
virtusukkal!
A naplemente megmámorosította a szakállas, fiatal
férfiakat,
a kör közepén egyik törzsi vezér állt,
feje fölé emelt két kardot és táncolni kezdett,
a kardok pengéje fénylett,
ropták a táncot eszeveszetten,
utánozhatatlanul!
1987.

53 KÖR HONDA AUTÓVAL ZELTWEGBEN

- D. Á.-nak -

Felzúgnak a motorok a szikrázó napsütésben,
pokoli masinák,
micsoda látványosság lesz itt?
Hajtanak a cél felé,
micsoda tékozlási vágy ez?
A közönség nem törődik a gigászi látványosság
árával,
 attrakcióra vágyik
a versenyzők idegeit szinte szétszaggatja a motor.
2. Rajt!
Ütközések,
bukások,
kilenc autó összetört.
De élve maradtak a fémszálas autókban!
„Cherry, cherry Lady” szól a szünetben.
3. Rajt!
Szikrák az aszfalton

az S-kanyarban.
Zümmögnek a méhkaptár előtt -
üldözik egymást,
és egyre előre,
a száguldás megszállottjai -
hemzseg a lelátó
zajos moraj hallatszik,
félelmetes hajsza folyik a pályán!
9. kör!
A levegő párás, kis szivárvány látszik,
már a 13. körben futnak,
ki kit előz meg még az 53. körig?
Halálpontos ívek,
mintha az űrben járnának,
csak a győzelem érdekli őket.
düh és tombolás
eszeveszett rajongással lengetik
a zászlókat,
boldogtalan, érzéki szenvedéllyel élik át
a sebességet,
A tömeg nem gondol az áldozatra,
halál árnyékol minden autóversenyt.
Füst, kerékcseré
a mezőnybe újra!
Vész-szirénák hangja,
motorok bugása,
kíméletlen versengés ez,
az idővel,
a halállal versenyeznek.
Előzött!
Jár az óra!
És jön a 42. kör!
A sebesség 360 km/óra!
Volt, aki nem bírta a hajsztát -
másodperceken múlt a sorsuk.
47. kör!
Még 3,
még 2 kör van hátra!
Az utolsó következik,
a féktelen szenvedély elsöprő finisbe ér -
kiáltoznak,
mágikus erővel hajtja autóját,
már utolérhetetlen,
üvölt a nézőközönség!
1987

ELEKTROMOS GITÁROK

- D. Á.-nak -

Fénycsóvák,
piros dobok,
óriás szaxofonok,
hullámszerű vonaglás,
sorban fent fények,
sárga, lila mozaik-vibrációk,
ováció.

A video-disco képei egymás után következnek,
a pop-zene halát legyőzni akaró ritmusa átmegy
a tüdőn, az agyvelőn,
a gerincvelőn,
a város fölött szál,
a tízemeletes házak fölött.
Mint valami vész-sziréna hangra,
robotok jönnek elő,
hangos csattogással,
szkafanderes emberek közelednek,
egy közeli bolygó titkos, űri világa tárul elénk;
felgyorsul a zene,
mint bolygóközi rakéták sebessége,
orkánerővel süvít tovább a ritmus,
mintha az ember vágya nem ebből a világból való
lenne,
a féktelen tombolás nem félelemből lenne -
a hangszerek érzékelik,
ezt az atomkori időt
és tovább verik a dobokat,
mintha egy föld alatti labirintusba tévedtek
volna,
de ott is szólnak a szintetizátorok,
önkívületbe ejtő dallamok,
a tánc folytatódik,
ringatózunk,
de ördögbe a vággyal!
Erotikus minden mozdulatunk ezen a földön,
ölelni,
ölelni,
halálig ölelni, amíg bele nem pusztulunk!
És ekkor a réztrombiták egyszerre megszólalnak,
majd monoton, elektromos zene szól,
kompjuterek billentyűinek szaggatott ritmusa, -
zöld reflektorfény,
szirénák hangja,
mentőkocsik tutolása,
rendőrkocsik süvítő hangja,

az éjszakai város züllött élete -
többen zokognak, kiabálnak,
és megint a szerelemről énekelnek,
a dobok végnélküli ritmusa,
az elektromos gitárok pengő, úri hangja
belevág az éjszaka csendjébe,
mint egy
lángoltvégű kard!

1987.